

HỒI 48

GIẢNG BÃY ĐỘI CHỒN

Trầm Lãng, Hùng Miêu Nhi nôn nóng băng mình trong đêm tối...

Họ chạy riết một hơi thật xa, chợt nghe có tiếng ngựa hí ré ở ven rừng, hai người giật mình quay người về hướng đó...

Vừa đến nơi thấy Phạm Phần Dương đứng thờ đốc, kế bên là con ngựa nằm giãy chết.

Trầm Lãng hốt hải:

- Phạm huynh, chuyện làm sao?

Phạm Phần Dương dậm chân:

- Nguy rồi, hỏng rồi!...

Hùng Miêu Nhi nóng nảy:

- Mà câu chuyện làm sao?

Phạm Phần Dương hỏi lại:

- Có thấy xe Chu Thất Thất không?

Hùng Miêu Nhi nói lớn:

- Cô ấy cùng đi với anh mà hỏi gì kỳ vậy?

Phạm Phần Dương không nói quay đầu chạy về hương cỗ xe khi nãy... Biết chuyện đã nguy rồi, Trầm Lãng đưa mắt cho Hùng Miêu Nhi, hai người phóng bút theo...

Vừa chạy theo, Hùng Miêu Nhi vừa hỏi với:

- Chuyện xảy ra làm sao nói cho người ta biết đã!

Phạm Phần Dương cứ dậm đầu chạy thẳng...

Trầm Lãng, Hùng Miêu Nhi cũng cứ phải chạy theo...

Cả ba người ai cũng nghe lòng mình như treo đá, và ai cũng tận dụng kinh công lướt tới như gió...

Rừng bụi thi nhau chạy ngược về phía sau, bốn phía đều vắng ngắt...

Chạy riết một hồi thật lâu, chợt thấy một cỗ xe đỗ sát ở vệ đường, Phạm Phần Dương lao tới giật mạnh cửa xe...

Thùng xe trống rỗng, không có một bóng người!

Hùng Miêu Nhi hỏi lớn:

- Có phải chiếc xe này không?

Phạm Phần Dương gật đầu, da mặt xạm xanh như thép nguội...

Hùng Miêu Nhi cau có:

- Thế thì cô ấy đi đâu?

Phạm Phần Dương nghiêng răng không nói....

Trầm Lãng vụt kêu:

- Xem cái gì đây!....

Mọi người dòm lại, thấy trong xe có một hòn đá dằn trên mảnh giấy...

Hùng Miêu Nhi giật lên thấy viết:

"Trầm Lãng, Trầm Lãng,

Giai nhân mất rồi.

Người dù tài giỏi,

Gặp phải họ Vương

Kẻ như bị trói!...

Hùng Miêu Nhi thét lên:

- TỨC CHẾT ĐI THÔI! Lại cũng thằng khốn kiếp Vương Lâm Hoa nữa rồi!

Phạm Phần Dương nghiêng răng:

- Giỏi, tôi mà bị lừa thì phải kẻ là hán giỏi!

Hùng Miêu Nhi tức tối:

- Hãy đuổi theo!

Trầm Lãng lắc đầu:

- Hấn đã bỏ xe dùng ngựa, mục đích là làm cho mất dấu... Sào huyết của hấn lại đầy đầy khắp chỗ, làm sao biết mà theo!

Hùng Miêu Nhi cự nự:

- Thế thì bó tay à?

Trầm Lãng nói:

- Bó tay thì chưa chắc, nhưng phải suy nghĩ cho kỹ chứ..

Hùng Miêu Nhi và Phạm Phần Dương cúi mặt làm thình... Trầm Lãng cứ mò mẫm quanh xe không nói

Giật mình tỉnh dậy, Chu Thất Thất nghe đầu lạnh ngắt, hơi lạnh như thấu vào xương...

Đưa tay lên đầu bắt gặp một bọc tuyết, nàng nắm quăng ra xa và ngồi phất dậy.

Nhưng vừa mới ngồi lên nàng lại ngã xuống, toàn thân như tê liệt và tay chân mềm nhũn.

Biết rằng mình đã bị phong bế huyết đạo, nhưng điều làm cho nàng tức muốn phát điên là toàn thân nàng không còn lấy một mảnh vải che mình và Vương Lân Hoa thì đang đứng mỉm cười với tia nhìn dâm ác...

Chu Thất Thất kéo tấm chăn trải giường quấn chặt lấy mình và thét lên:

- ác tặc, ... ác quỷ..., khốn nạn, đồ trâu chó...

Vương Lân Hoa cười hà hà:

- Chó à? Muốn ăn thịt chó không?

Chu Thất Thất rít lên:

- Đồ khốn nạn, trả quần áo lại cho ta!

Vương Lân Hoa cười lớn:

- Có người cho ta biết, phương pháp hay nhất đối với phụ nữ là lột hết y phục họ ra, hả hả... phương pháp đó quả là hay lắm, đã cởi được rồi còn mặc lại làm chi?

Chu Thất Thất nghiêng răng đỏ mặt:

- Sẽ có một ngày...

Vương Lân Hoa cười:

- Sẽ có một ngày cô rút gân tôi, lột da tôi, phải không? Hả hả câu nói đó tôi nghe riết đã nhàm rồi, tôi cũng muốn biết mùi vị đó lắm, nhưng tiếc vì ngày đó tới chậm quá!

Chu Thất Thất trừng trừng mắt:

- Ngươi... ngươi...

Nàng co rút trên giường và vọt khóc rống lên...

Đã không đánh được, chửi hấn, hấn trở trở... không còn cách nào hơn nữa, nàng chỉ còn nước khóc và tay chân đập mạnh lên giường...

Vương Lân Hoa cứ đứng nhìn và cười trân tráo:

- Coi, coi... đừng có giơ tay giơ chân, người ta thấy hết còn gì?

Chu Thất Thất hoảng hồn cuốn chẵn lại nằm im...

Vương Lâm Hoa tặc lưỡi:

- Cô bé thật đáng thương, tội gì phải làm như thế?

Chu Thất Thất rít lên:

- Khốn nạn, người giết ta đi!

Vương Lâm Hoa cười suýt soa:

- Sao lại giết được? Tôi tốt với cô mà!...

Chu Thất Thất chửi tươi:

- Khốn nạn, tốt, tốt như con chó!

Vương Lâm Hoa cười:

- Cô cứ suy nghĩ lại xem, từ lúc mới gặp cô đến giờ, có lúc nào tôi không tốt với cô đâu? Cô muốn đánh tôi, giết tôi, trái lại, tôi chỉ sợ cô nhẹ nhẹ, thật là nhẹ...

Chu Thất Thất khóc lớn:

- Trời ơi, ông sanh chi cái đồ quái này để nó hành hạ tôi như thế này!..

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Phải rồi, mạng tôi sinh ra vốn là khăng khít với cô mà... Cô làm sao rời tôi được? Tôi không tìm cô thì cô lại tìm tôi! Thiên mệnh mà, ai cãi sửa được!

Hắn vừa cười vừa nói vừa đi lại gần bên giường...

Chu Thất Thất lăn tròn ngồi dậy, chiếc chần cứ quấn chặt theo mình, nàng trừng trừng đôi mắt hùng hực lửa dục của Vương Lâm Hoa...

Nàng hỏi bằng một giọng run run:

- Người... người muốn làm gì?

Vương Lâm Hoa cười:

- Làm gì cô biết quá rõ rồi còn hỏi làm chi nữa!

Hắn đi thật chậm, y như muốn kéo dài thời gian chuẩn bị...

Chu Thất Thất quát lớn:

- Đứng lại!

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Muốn ta đứng thì cô nương cứ việc ôm lấy ta, bằng không thì làm sao mà đứng được...

Hắn nói mà chân cứ nhích tới... đôi mắt đỏ ngầu ngầu...

Ba người lặng im trong không khí nặng nề...

Trầm Lãng cứ mò mò chiếc xe và vụt kêu lên:

- Đây rồi!

Hùng Miêu Nhi mừng ra mặt:

- Đã tìm ra manh mối rồi à?

Trầm Lãng nói:

- Muốn theo Vương Lâm Hoa thì chỉ có cách này...

Hùng Miêu Nhi hỏi dồn:

- Cách gì?

Trầm Lãng nói:

- Cứ đợi ở đây!

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Đợi ở đây? Hừ, anh đợi bánh trên trời rớt xuống cho à? Vương Lâm Hoa đâu phải thằng ngu mà anh chờ hấn dẫn xác tới chứ?

Trầm Lãng cười:

- Anh rờ thử cỗ xe này xem!

Hùng Miêu Nhi và Phạm Phần Dương cùng đưa tay rờ vào cỗ xe...

Trầm Lãng hỏi:

- Thấy có gì khác lạ không?

Phạm Phần Dương trầm ngâm:

- Cỗ xe này y như làm toàn bằng sắt!

Trầm Lãng gật đầu:

- Đúng, đây là một cỗ xe đặc biệt...

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Cứ cho là đặc biệt đi, rồi sao?

Trầm Lãng nói:

- Muốn chế được cỗ xe như thế này không phải là chuyện dễ, hao tổn công phu nhiều lắm mới làm nên, Vương Lâm Hoa nhất định sẽ không bỏ nó.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Anh muốn nói hấn sẽ đến mang xe đi à?

Trầm Lãng gật gật:

- Đúng thế!

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Cho dù xe này làm bằng vàng đi nữa, Vương Lâm Hoa cũng không vì thế mà mạo hiểm. Lần này thì tôi sợ anh đoán sai!

Trầm Lãng cười:

- Anh thấy là mạo hiểm, nhưng Vương Lâm Hoa không thấy là mạo hiểm đâu. Vì thế cho nên hắn không bỏ cỗ xe này.

Phạm Phần Dương vỗ tay:

- Đúng rồi, theo sự tính toán của hắn là sau khi mình thấy mảnh giấy thì tự nhiên sẽ tung ra đi tìm kiếm chứ nhất định không bao giờ chờ ở đây...

Hùng Miêu Nhi trung trùng mắt rồi cũng vỗ tay:

- Phải rồi, chính tôi cũng không chịu đợi ở đây mà... Đúng, hắn sẽ nghĩ như thế.

Trầm Lãng nói:

- Đây là đánh vào sự bất ý. Người ta nói theo binh pháp là "xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị" vậy.

Hùng Miêu Nhi gật gù:

- Nhưng tôi nghĩ rằng hắn không tự đến đâu.

Trầm Lãng nói:

- Cần gì phải chính hắn, chỉ cần có bộ hạ của hắn đến lấy xe thì tự nhiên mình sẽ biết chỗ hắn. So với việc đi mò kiếm vẫn đỡ tốn công hơn nhiều...

Vương Lâm Hoa đến sát bên giường...

Chu Thất Thất rít lên:

- Nếu người leo lên giường, ta sẽ cắn lưỡi ngay tức khắc!

Vương Lâm Hoa nhìn sững vào mặt nàng:

- Tại sao mà cô lại chán tôi đến thế?

Chu Thất Thất nói:

- Chẳng những chán, mà ta còn thù hận người thâm xương nhập tuỷ!

Vương Lâm Hoa cười:

- Càng thù hận nhiều thì cô càng nên ưng lấy tôi!

Chu Thất Thất trừng trừng mắt:

- Đồ khốn nạn, quân súc vật!

Vương Lâm Hoa cười:

- Cô không biết chứ tôi nói có lý lắm. Bởi vì lấy tôi rồi thì suốt đời cô mới có thể hành hạ tôi, lấy tôi cô mới có thể sai khiến tôi, làm tình làm tội tôi... Cô thù hận tôi mà cô không làm gì tôi được, thì chỉ có cách lấy tôi mới làm cho cô đã giận.

Thật là một lý luận nghịch đời, chu Thất Thất đang giận nhưng cũng bật cười vì lời nói kỳ cục ấy...

Vương Lâm Hoa cười:

- Đồng ý chứ?

Hắn vừa hỏi, một chân vừa ghếch lên giường...

Chu Thất Thất thét lên:

- Xuống, xuống mau... người đừng quên rằng ta biết võ công và... thương thể của người vẫn chưa lành hẳn...

Vương Lâm Hoa cười hì hì:

- Được chết dưới tay người đẹp thì làm quỷ cũng còn thích thú...

Chu Thất Thất hốt hải lùi dần...

Tuy nàng biết Vương Lâm Hoa thương thể chưa lành, nhưng không hiểu sao cứ dòm mặt hắn là nàng phát sợ... Nàng không dám ra tay...

Đôi mắt của hắn cứ lừ lừ không nháy, tia mắt thâm đặng lại có ma lực dị thường...

Vương Lâm Hoa chồm mình tới chụp lấy mép chặn...

Chu Thất Thất vụt cười ngất...

Cười là một chuyện bình thường nhưng trong hoàn cảnh này tiếng cười lại thành xa lạ... Lạ đến phát ghê. Ghê nhất là đối với một cô gái vốn có sẵn những ý nghĩ và hành động bất ngờ...

Giọng cười của nàng thật ngọt dịu thật êm ái, mà cũng thật là kỳ bí.

Vương Lâm Hoa buộc phải dừng tay lại:

- Cô cười cái gì?

Chu Thất Thất nói:

- Ta cười người xem thông minh như thế mà lại hết sức đàn độn, tất cả, bất cứ người đàn ông nào cho dù có lỗi lạc đến mấy nhưng khi "đụng chuyện" thì hình như cũng đều đâm ra hấp tấp mất hồn!

Vương Lâm Hoa cũng cười:

- Tôi đàn độn? Aừ, người ta mắng nhiều quá rồi, nhưng đây là một tiếng chửi lạ... Chưa ai nói ta là đàn độn cả?

Chu Thất Thất nói:

- Nhưng ngươi vẫn là đàn độn!

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Đàn độn ở chỗ nào? Nói nghe coi!

Chu Thất Thất nói:

- Ngươi bảo là ngươi từng trải, thế mà khi vô chuyện ngươi đã hồ học hấp tấp... ngươi không biết tâm lý phụ nữ như thế nào cả.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- |...

Chu Thất Thất cười:

- Ngươi phải biết phụ nữ chán nhất là gặp những gã đàn ông bốc hốt thô lỗ, chán nhất là gặp những gã đàn ông không biết nghệ thuật dụ dăng... Ta nói ngươi đàn độn vì ngươi không biết tại sao người ta chán, người ta ghét!

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Tại sao vậy?

Chu Thất Thất cười:

- Tại ngươi "háo ăn" quá nên ngươi không thấy, giá mà ngươi mềm dẻo, nhu mì một chút thì chắc ta đã thuộc về ngươi lâu rồi...

Nàng lại cười, nụ cười e thẹn và đầu nàng hơi cúi xuống...

Quả là một dáng điệu kiều mỹ có một ma lực dị thường, bất cứ ai cũng khó mà chống cự...

Trong tình trạng nguy cấp nhất, cuối cùng ngón đòn nguy hiểm nhất, món võ khí lợi hại nhất của người con gái tự nhiên lộ ra...

Suy nghĩ một lúc, Vương Lâm Hoa đột nhiên vả vào mình một cái và nói:

- Đúng, đúng... quả là đàn độn....

Chu Thất Thất cười:

- Đàn độn đứt đuôi rồi còn gì nữa!

Vương Lâm Hoa thở ra:

- Cô nói đúng, tôi quả đã đi nước cờ sai...

Chu Thất Thất nói:

- Đã thế sao còn chưa chịu ngồi đó nói chuyện chơi có hơn không?

Vương Lâm Hoa nói:

- Hay lắm, nhưng nói chuyện gì bây giờ?

Chu Thất Thất đảo đảo đôi mắt:

- Ta có điều thắc mắc là tại làm sao ngươi thoát được ta? Ta nghĩ hoài mà không ra chuyện ấy...

Vương Lâm Hoa cười:

- Bí mật mà, tôi không nói suốt đời cô cũng không làm sao biết được.

Chu Thất Thất nói:

- Bởi vậy ta mới muốn nghe...

Hơi ngưng một giây, nàng lại hỏi:

- Có phải thủ hạ ngươi giúp ngươi thoát không?

Vương Lâm Hoa cười:

- Vừa bị thương vừa bị điểm huyết, nếu không có người giúp thì ta làm sao thoát được!

Chu Thất Thất nói:

- Nhưng ngươi đã dị dung, không ai gặp mà nhìn ra cả thì tại làm sao thủ hạ của ngươi lại biết?

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Côn nên biết tôi tuy dị dung, nhưng trên mặt luôn luôn còn thừa lại một dấu hiệu, lẽ tự nhiên chuyện đó tôi đã dặn bảo thuộc hạ từng người... Bởi vì nhiều trường hợp bức bách tôi phải dị dung để đánh lạc hướng kẻ địch, mà dị dung thì đâu phải một cách, khi vậy, khi khác họ làm sao để nhận biết chủ nhân của họ!

Chu Thất Thất chửi thầm trong bụng nhưng ngoài mặt nàng vẫn cười:

- Điểm đó đáng gọi là thông minh đấy, thật ta không nghĩ tới...

Vương Lâm Hoa cũng cười:

- Cô tưởng rằng không ai nhận ra tôi, nhưng sự thật thì mỗi lần trên đường đi thuộc hạ của tôi đều biết cả, và cô nên nhớ rằng thuộc hạ của tôi nơi nào cũng đông lắm đấy nhé.

Càng tức, Chu Thất Thất cười càng ngọt:

- Họ nhận ra ngươi thế sao họ lại im lặng?

Vương Lâm Hoa nói:

- Liệng chuột sợ bẻ đồ mà, trong lúc tôi đang bị cô khống chế thì họ làm sao dám hành động? Tuy chưa dám làm gì nhưng họ ngấm ngầm theo dõi từng bước để chờ cơ hội.

Chu Thất Thất gật gù:

- Thật không dè thuộc hạ của ngươi cũng rất là lợi hại!

Vương Lâm Hoa cười đắc ý:

- Dưới tay một tướng giỏi thì làm sao quân sĩ lại đỡ được chứ!

Chu Thất Thất khen bồi:

- Bọn họ nhẫn nại khá lắm, kiên tâm chờ đợi như thế là giỏi!

Vương Lâm Hoa nói:

- Họ đợi đến lúc cô mang Hùng Miêu Nhi đi là họ vào. Nhưng cẩn thận hơn nữa để không ai chú ý, cho nên họ chỉ đưa vào toàn là phụ nữ, và tự nhiên là tôi chọn lấy một người vào thay thế để cho câu chuyện được hay thêm.

Chu Thất Thất hỏi:

- Nhưng phải mất một thời gian lâu, và như thế nếu ta trở lại sớm hơn thì sao?

Vương Lâm Hoa cười:

- Vì thế nên phải làm cho cô nương không trở lại mau được... họ phải tạo cách kéo dài chứ!

Chu Thất Thất gật đầu:

- à... ta biết rồi, hai cái tên làm bộ hỏi lầm Lý công tử nào đó cũng là thuộc hạ của người, và đó cũng là cách làm cho ta bị chậm trễ!

Vương Lâm Hoa càng cười lớn:

- Đúng rồi, họ đấy!

Chu Thất Thất lại gật gù:

- Cái bọn khiêng người chết cũng là thuộc hạ của người...

Vương Lâm Hoa nhướn nhướn mắt:

- Và cái thầy đó chính là tại hạ!

Chu Thất Thất thở ra:

- Các người làm việc thật là chu đáo quá!

Vương Lâm Hoa cười ha hả:

- Quá khen, quá khen!

Chu Thất Thất hỏi:

- Nhưng ta không hiểu, tại sao người thoát thân được rồi mà lại không chịu tấn công ngay lại để cho ta thông thả? Tại làm sao còn để cô gái lại thay thế cho rồi chuyện?

Vương Lâm Hoa nhìn đăm đăm vào mặt nàng:

- Ra tay trong lúc đó tự nhiên là cô nương sẽ dùng sức chống lại, như thế nếu bắt được cũng sẽ làm cho cô nương mang thương, mà cô nương mang thương là điều tôi không muốn. Đó là tôi dành cái lành cái tốt cho cô nương mà~

Chu Thất Thất hỏi:

- Nhưng các người làm như thế thì ích lợi gì?

Vương Lâm Hoa nói:

- Bởi vì nếu lúc đó không khéo léo, tự nhiên kế hoạch hãm hại Trầm Lăng của cô sẽ bị đình lại. Chuyện đó tôi cũng không muốn, tôi muốn việc làm đâu đó đều toàn vẹn!

Vương Lâm Hoa càng đắc ý, Chu Thất Thất càng tức mình, nàng buột miệng nói:

- Người quả là lợi hại!

Vương Lâm Hoa cười:

- Người con gái có vận may nhất là được lấy một người lợi hại, được làm vợ một người đàn ông có nhiều ngón lợi hại, vì chỉ như thế thì trong đời mới không bị ai khinh lờn!

Chu Thất Thất chớp chớp mắt nói thật chậm:

- Cũng đúng... lời nói ấy cũng có lý!

Nàng ngó Vương Lâm Hoa, ngẫm nghĩ câu nói của hắn và vụt nhớ Trầm Lăng.

Nàng đâm ra giận ngang, giá mà Trầm Lăng đừng để nàng đi thì làm sao Vương Lâm Hoa dám khinh lờn nàng...

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Bây giờ cô đã biết hết cả rồi chứ?

Chu Thất Thất nói:

- Còn có một điểm mà ta không rõ...

Vương Lâm Hoa hát hàm:

- Chuyện gì nữa? Hỏi đi!

Chu Thất Thất hỏi:

- Sau khi dị dung, trên mặt người còn chừa điểm nào để làm dấu hiệu?

Vương Lâm Hoa cười:

- Cô xem trên mặt tôi có gì khác người không?

Chu Thất Thất trầm ngâm:

- Mũi, mắt... à, à... khoẻ miệng người có một mọt tàn nhang lớn...

Vương Lâm Hoa cười:

- Đó, nó đó. Bất luận dị dung cách nào, mọt tàn nhang này ta cũng chừa lại.

Chu Thất Thất cau mặt:

- Nhưng mọt tàn nhang đó đâu có lớn lắm, nhiều người cũng có, thuộc hạ của người làm sao nhận được?

Vương Lâm Hoa nói:

- Nhiều người có, nhưng vị trí đều sai biệt, có thể sự sai biệt ấy không xa lắm, nhưng thuộc hạ của tôi thì biết rất tận tường. Có thể nhắm mắt lại họ nói cũng không xê xích một ly. Đó là sự huấn luyện đặc biệt mà!

Chu Thất Thất chăm chú nhìn mọt tàn nhang như cố ý ghi nhớ nằm lòng, nhưng ngoài miệng nàng cứ cười cười:

- Cuối cùng rồi người lại cũng nói hết bí mật cho ta biết!

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Cô cao hứng lắm phải không?

Chu Thất Thất nói:

- Chứ sao, rất cao hứng!

Vương Lâm Hoa nói:

- Đáng lý thì cô khó chịu mới phải!

Chu Thất Thất trở mặt:

- Khó chịu? Tại sao lại khó chịu?

Vương Lâm Hoa nói:

- Bởi vì nếu cô còn có cơ hội thoát được thì tôi đâu có dại gì nói hết chuyện bí mật như thế chứ!

Chu Thất Thất dịu giọng:

- Nếu người biết điều đối xử mềm dịu với ta thì cho dù người có muốn ta đi ta cũng không đi, chứ đừng nói đến chuyện cố tìm cách đào thoát.

Nàng nói với nụ cười thật ngọt, nhưng nếu tinh mắt sẽ thấy rõ là rất gượng gạo.

Vương Lâm Hoa cười:

- Cô nói thật à?

Chu Thất Thất gật đầu:

- Tự nhiên là thật chứ! Trầm Lãng đã làm khổ ta, mà trên đời này trừ Trầm Lãng ra thì không một người đàn ông nào hơn người được!

Vương Lâm Hoa cười:

- Đã vậy thì xích lại đây đi... xích lại đây cho ta hun một cái coi!...

Hắn vừa nói vừa nhảy phóc lên...

Chu Thất Thất tái mặt, nhưng cố gượng cười:

- Coi kia, đang nói chuyện đứng đắn mà sao lại làm thế!

Vương Lâm Hoa ngửa mặt cười sảng sặc:

- Cô bé, cô khôn lắm, nhưng cô đừng làm, ta không ngu như cô tưởng đâu, trong bụng cô đang tính gì ta biết rõ cả!

Chu Thất Thất bắt đầu hoảng hốt:

- Ta... ta nói thật mà...

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Thật hả? Bây giờ hãy chứng minh sự ấy đi!...

Hắn chồm lẹ tới ôm chặt nàng và cười hắc hắc:

- Đối với bất cứ cô gái nào cũng đều có thể lấy sự mềm dẻo mà thuyết phục, nhưng với cô thì khác... đối với cô thì chỉ có cách này là hay nhất...

Chu Thất Thất bị cuốn chặt trong chăn thật thế, thêm vào đó cái trườn mình của Vương Lâm Hoa mạnh quá làm cho nàng ngã ngửa...

Trầm Lãng, Hùng Miêu Nhi và Phạm Phần Dương rút vô bóng tối đợi chờ... Màn đêm mờ mờ tuyết phủ, không khí càng phút càng lạnh run, Hùng Miêu Nhi nhẹ nhẹ nâng bầu rượu tu một ngụm lớn...

Phạm Phần Dương chốc chốc nhìn trời bút rút, xem chừng sốt ruột lắm...

Trầm Lãng cứ ngồi im như cổ lắng nghe.

Hùng Miêu Nhi ngồi mỗi chân, bắt đầu nôn nóng:

- Theo tôi thì chưa chắc chúng sẽ đến!

Trầm Lãng nói:

- Sẽ đến!

Hùng Miêu Nhi thở ra:

- tôi nghi quá, tôi nghi anh sẽ chủ quan!

Trầm Lãng mỉm cười:

- Khách quan chứ không phải chủ quan đâu, cứ chờ xem!

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nếu thế thì tôi đành phải nằm sát đất mà phục anh, bởi vì nếu tôi là Vương Lâm Hoa thì tôi nhất định bỏ luôn cỗ xe này...

Trầm Lăng cười:

- Bởi vậy người ta đâu có gọi anh là Vương Lâm Hoa! Con người dã tâm của hần, lúc cần thiết hần dám hi sinh tất cả, nhưng khi xét ra không cần thiết thì một mảy lông hần cũng không buông!

Phạm Phần Dương gật gù:

- Trầm huynh nói đúng!

Trầm Lăng cười:

- Nếu là Hùng Miêu Nhi thì sẽ không bao giờ trở lại lấy xe, nhưng nếu là Phạm Phần Dương thì sẽ không bao giờ bỏ, phải không Phạm huynh?

Phạm Phần Dương nhượng nhượng mắt:

- Đúng thế!

Hùng Miêu Nhi lắc lắc bầu rượu:

- Thảo nào mà anh lại chẳng phát tài!

Phạm Phần Dương cười:

- Nhưng nhớ rằng phát tài cũng không phải là chuyện không tốt đấy nghe!

Ngay lúc đó chợt nghe có tiếng người văng vẳng...

Hùng Miêu Nhi sáng mắt suýt liên hồi:

- Tới rồi, tới rồi...